

שליח

השולח הזה

דן פיינרו

מדווח מפסטיבל

הסרטים בקאן:

המיפגש של האנשים היפים הקמים ממיטתם בצהריים.

ועוד אפשר לבקר במסיבות העיתונאים היומיות. לשמוע את ג'וזף (המקשר) לוזי מסביר ש„האווירה בשעת צילומי בית הבובות היתה לבבית יותר משסיפרו העיתונאים. וכל ההשמצות חשופעות על הרטרט נובעות אך ורק משנאה פוליטית לכוכבת „ג'ין פונדה“.

לאחר רגע, הוא מוסיף: „אם הסצינה הסופית של הסרט היתה בוטה מדי — הרי זה בגלל הדעות הפוליטיות של ג'ין, שהתעקשה להביע הכרזה פוליטית מופגנת. חוץ מזה, מי אמר בכלל שהיא התערבה בתסריט? דברי לוזי.“

דס

ודמעות

ן עור אפשר לשמוע במאי צעיר (27), בשם ג'יימס ויליאם גוארסיו — אחד מנציגי ארצות-הברית — מסביר שלדעתו המישטרה והגוער צריכים להבין זה לרוחו

ג'ין פונדה השנואה

איבסן. העיתונים הירבו לדווח על-שערוריות ויחסים מתוחים של השחקנית עם הצוות בהרטה. במסיבת-עיתונאים סוערת טען לוזי שהעיתונאים בדו זאת, מתוך שינאה לדעות הכוכבת.

ג'ין פונדה ב' תפקיד נורה ב' בית הבובות, סרטו של ג'וזף לוזי על-פי המקור של הנריק

הפוליטיקה גירשה

את המיני

הלא-יאומן אירע: המין נדחק לאחור. שלושת הנושאים המרתים קיבו כיום את הקולנוע העולמי הם פוליטיקה, דת, ושיחור-האשה. אמילו סרטייה-חרות הרשמית כי פסטיבאל קאן '73, הנחשבים לי סרטי-קופה — מחיכים את הצופה לחשוב. סיכויהם להגיע לישי ראה, משום כך — קלושים.

של זה. זאת בכל-אופן מסקנת סרטו אופנועים בכחול, שגיבורו הוא שוטר-תנועה טוב. לשמוע זאת מבחור שהיה חבר בלהקת-מחזרת המפורסמת ביותר של אמר ריקה אמהות ההמצאה, ואשר עשה הוץ עתק כמפיק תקליטים של דס יזע ודמעות ושיקאגו — זה סיקנטי למדי.

אפשר גם להסתופף בצל אנשים מסורי-סמים, להיזדנב אחריהם בטיוליהם היומיים לאורך הטיילת, ללגום שמפנייה על חשבון חברות הסרטים, לקבוע שבטיק-המין, ש' היוה סנסציה קטנה בשנה שעברה, נסגר — אולי משום שאיש אינו זקוק כאן ל' אמצעי-עזר.

להיווכח שכמה מיסעדות החליפו ידיים, ועוד דברים חשובים מסוג זה, בקיצור, לבלות שבועיים בניחותא, במוג'אוויר אבי-בי נהדר, ואחר-כך לחזור לארץ שוף וספוג אווירה פסטיבלית.

כל זה מתקבל על הדעת — אם אינך אוהב מאוד קולנוע, ואם אינך מגיע מארץ שבה הבצורת הקולנועית מהמיתה מדי שנה: מסרטי קאן דאשתקד הגיעו לישראל פחות מ-10 אחוזים, וכל היסכויים שהמצב לא ישתפר גם השנה.

מה לעשות, אפילו הסרטים הרישמיים, המשתתפים בתחרות, והנחשבים לבעלי כוח-המשיכה הממוני ביותר — אפילו אלה דורשים מן הצופה לחשוב. וכל מפיק ישראלי המכבד את עצמו יגיד לכם שזו דרישה המבשרת רק רעות לגורלו של סרט בארץ.

מה להתחיל, בדיווח על פסטיבל הסרטים הגדול ביותר בעולם?

האם לתאר את העין קאן, את מלונות-הפאר, מסעדות-היוקרה, החנויות המשופי עות כל-טוב, הטיילת המרופדת בשושנים ענקיות, שכמו נתפרו מקטיפה אדומה? או אולי את מכוניות ההדר ובעליהן המדושי גים מעונג, את שכיות החמדה המטופסות על המידרכת?

ואולי מוטב לספר על השערוריות הקטינות, הפורצות מבהתמדה מדי שנה? על הישראלים הזועמים על שלא התקבלו ל' תחרות הרשמית של הפסטיבל, טוענים ש' קופחו בגלל אנטישמיות ואימת המחבלים ושוכחים לזכור שארצות עם מסורת קולנועית קצת יותר מסוארת מ'ישראל — כמו יפן, צ'כיה או גרמניה — נמצאות באותו מצב?

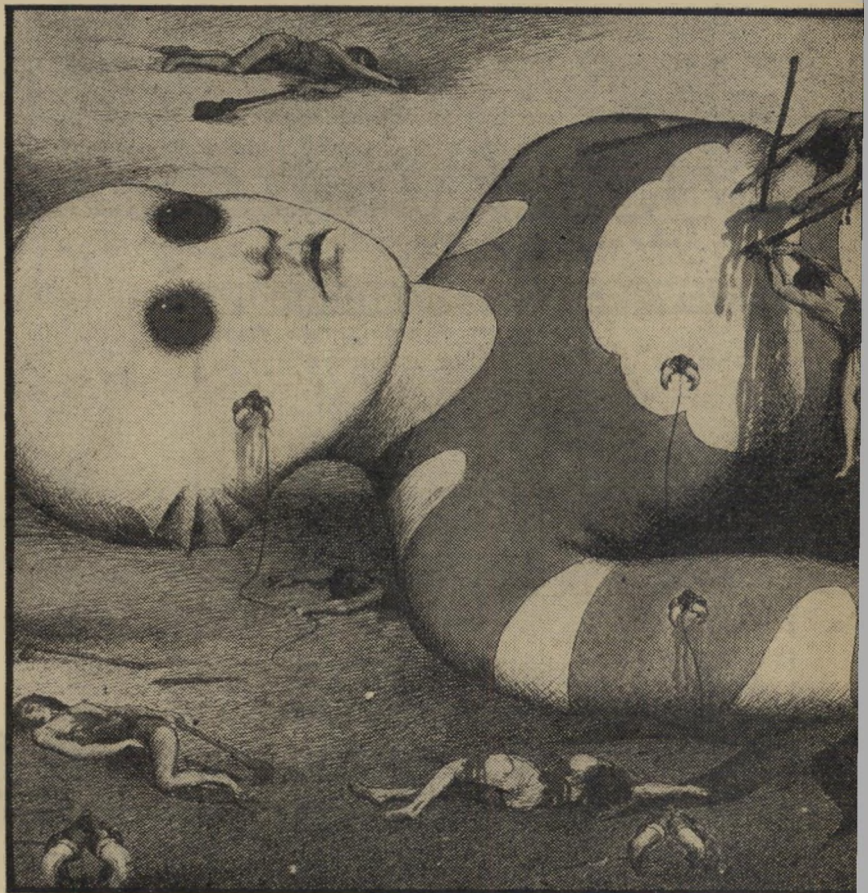
או שמא מעניין דווקא סיפורו של אותו עיתונאי צרפתי, שהתלונן כי הנהלת הר' פסטיבל מצרה את צעדיו עמיתיו ומתערבת בדיווחיהם, והם מצידם משיבים לה מנה אחת אפיים בהמעיסם לכתוב על המתרחש בו?

להנציח את

חסרות-החזיות

ן אפשר, כמוכח, גם לרוץ מקולטון למארטינו וממיראמר למאז'טיק, לפ' קוח אנשים ולרשום רכילות, כמו למשל מה חושבת אינגריד ברגמן על סרטי-מין ואלימות (היא ענתה על כך אלפי פעמים בהבעת סלידה), ואיך זה יתבטא בתפ' קידה כיושבת-ראש ועדת-השופטים (והיא טוענת שזה לא יתבטא). אפשר לברוק מי ישן עם מי, ולמה, לרוץ להוץ-הים בעקבות הצלמים ולהנציח חתיכות שאסתניות בלי חזיות, ולא להמיקן, בחליפת-ערב ועניבת סרפר, אף הצגת-גאלה משום שזה מקום

המין

מת

כמו בשנים הקודמות, הרי גם השנה מי שבאמת רוצה לראות, ומצפצף על לעגם של „זאבי פסטיבלים ותיקים“, יכול להיכנס לאולם הקולנוע בתשע בבוקר — ולא לצאת משנו עד

ציד מכשפות טכנולוגיות פתי רולן סופור, הרשים בצירוף העצובים והחסכניים, תיאור דימוני של עולם המחר, כשהאדם הקטן, כחרק, מתקומם נגד שליטיו — יצורים טכנולוגיים בגובה 12 מטרים. כוכב הלכת הפראי, סרט מצוינו של המזייר הוצר' תיאור דימוני של עולם המחר, מתקומם נגד שליטיו — יצורים טכנולוגיים בגובה 12 מטרים.